

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XX. De quibusdam miraculis, quæ circa hoc tempus per famulam suam Joannam patravit Deus, ejusq[ue] per hoc virtutem tantò reddidit gloriosiore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

*Et publi-
cum te-
stimoniū.*

munerumq; meorū causā notus publice superior id oculis hīsce lustravi, quā in re mente ac sententia con-
cordo cum omnibus pp. ante memo-
rati conventus. Haud equidem com-
mittere potui, quin post habitis meis
quotidianis rerum tum exteriorum
tum internarum curis, rei huius veri-
tatem sedulo indagarem, quando-
quidē ego semper hanc dei ancillam
impendio dilexi, qui precibus eius
tot mihi favores cōtulit nec soli mihi
duntaxat, verum & regno huic, imo
toti etiam Christianitati specialem
ea benedictionē obtinuit, uti suo tē-
pore patefiet. His igitur hęc mea de-
claratio conclusa esto, siquidē eā te-
neor vivoq; fiducia fore, ut Ecclesia
Catholica omnia disponat ac ordi-
net, qualiter & quando ē maiore glo-
ria Dei futurū arbitrabitur. Burgos
1. Febr. 1629. Præcipio quoq; Pa-
trueli meo, ne de hīsce litteris agat
cum quoquam alio, nisi cum Reli-
giosis & Doctis viris.

Arch. Episcopus Burgenfis.

Plurimi sane faciendā est hęc de-
claratio, potestq; qui vis quantūlibet
scrupulosus, hęc totq; aliorū fide di-
gnorū Dominorū testificatione ani-
mo suo satisfacere, & fideliter con-
cludere ac statuere, quod Sor. Ioanna
à Jesu Maria actualia, cruenta, ex-
terne patientia, vera visibiliaque
Christi D. ac Salvatoris nostri vul-
nera in corpore suo gesserit.

CAPUT XX.

*De quibusdā miraculis, quæ circa hoc tem-
pus per famulam suam Ioannam patra-
vit Deus, eiusque per hoc virtutem
tanto reddidit gloriosorem.*

Inter hęc miracula, quæ Deus per

homines operatus est (*Vti D. Greg.
magn. ait lib. 1. Dialog.*) maximū om-
nium, pro Deo pati. Siquidē qui om-
nium miraculorum author est deus,
rem tantam non agit, cum miraculo-
rum signis virtutem Sanctorum suo-
rum confirmat, cum hoc eius bonita-
ti atque divinæ propensioni conveni-
at. At vero rem magnam præstat,
quando alicui gratiam elargitur, ut
incenso flagrantiq; amore pro eo pa-
tiatur, quandoquidem pati humano
genio ac propensioni tam adversum
est & inimicum, haud itaque magnū
est mirum, quod Benignitas divina
per suam Ioannam magno numero,
quorum nunc aliqua tantummodo
recensebimus, miracula ediderit, si
consideretur, quam multa ingenti a-
more castissima eius sponsa pro eo
sustinuerit.

In hac Burgenfi civitate in vico,
qui Trascorials dicitur, contigit, ut
Patruelis Matthiæ Ortizii, lethali-
ter punctim læderet Patruelem syndici
Urbis qui vulgo charus, ac locuples
erat. Vulnus illud usque adeo pro-
fundū ac periculosum fuerat, ut ba-
juli non auderent eum domū defer-
re, timentes ne in manibus eorum
experaret, eāobré ordināte sic patruo
eius, proximo in hospitali lectus ei-
dem apparatus fuit. ubi igitur omnes
ingens discrimen vidēre, Doctores,
Chirurgosq; accersum: at vero ii om-
nes conclamatum de eo pronuciavē-
re, vulnus eius persanari, eumq; na-
turaliter mortem evadere non posse
asseverantes. Protinus itaque SS. Sa-
cramentis ut se muniat, suadent, atq;
ut bonus Christianus ad exitum ē vi-
ta comparet. Ita faciam, respondet æ-
ger

*Miracu-
lorum
Dei in
mine
quod
nimis.*

ger, ad meum tamen solatiū, velim, matrem Joannā huc accersant, spero namq; in Christum D. N. Divinam Majestatem, eius interventu mihi aut vitā longiorem, aut bonam mortem largiturum. Itaque Patruus ægri abiit ad Matthiam Ortiz eam visitationem postulaturus. Quoniam vero Matthias ob suum Patrualem, ægri sanitatē lubenter vidisset, jubet conjugem suam eum invisere. Ioanna extemplo obediit, acceptoque vase cum lustrali aqua, infirmum cum eo adit. Dum igitur ponē eum consistit, manum ei prehendit aitque: confido in omnipotente Deo, hanc visitatione sanitati me redditum iri. Domine, ait ad eum Ioanna, etiamne sitis? O mater respondet ille, siti fere emorior, cor in corpore propemodum exurit. Age, inquit Ioanna, in nomine Domini bibe, cumque dicto, vasculū ei porrigit, aqua benedictā plenum. Porro circumstantes assentiri noluerunt, ut biberet, eo quod medici, sub interminatione præsentis periculi mortis, omnem ei haustum vetuissent. Sinite eum, respondit uni eorū Ancilla Christi, sinite, inquam, eum bibere, corque suum refocillare, confido in DEO aquam hanc, quam ei porrigo nullatenus ei noxiam fore. Bibit ergo æger bene animatus ac fidens, atque ubi peccata confessione expiasset, divinoque in viaticum pane refectus fuisset, actum est, ut sciret ad supremā luctam oleo quanto cyus ungeretur. existimantibus cunctis eum protinus mortem appetiturum. Inter hæc Ioanna hortatur ægrum, ut se totum Divinæ voluntati

contradat, ante omnia vero ē penitissimo corde offensam ei remittat, qui eum sauciavit. Dum igitur hæc ita agit infirmus, Joannæ animus erat ei valefacere. Tum vero æger ad eā, mater, inquit, si abire disponis, bene mihi preceris, oro. Ad hoc summā ei humilitate respondit: Domine, benedicere aliis, convenit solis Presbyteris, quibus potestatem istam Deus impertit. Age igitur, iterum ægrotus inquit, manum saltem mihi da, tum illa manum ei ad solatium eius porrexit, at ille magnā fide manū eam, quæ vulnere Christi signata erat, compressit, trahebat quoque eam ad se quoadusque vulnere eam suo imposuit, eiusque unius attractu ac impositione ē vestigio lenimen dolorum percepit, quale mox videbimus. Valedixit tandem ægroto Ioanna, eumque plurimo delibutum solatio reliquit. Simul ac ea domum rediit, quærit ex ea maritus, qualiter se habet ægrotus? Domine respondet illa, graviter admodum dolet, maleque habet. Ait rursus ille, Putasne eum vitam retenturum? Reponit illa, Domine, hoc soli DEO in Cælis notum. Matthias Ortiz, qui vitæ eius anxius sollicitusque plurimum erat, siquidem certa mors impendebat Patrueli suo, accepto pallio Domo exiit, ut de statu saucii illius cognosceret. Vix autem foras prodierat, totus alacer ac hilaris domum rediit, aitque ad Conjugem suam: Ioanna quidnam cum infirmo egisti? Vix ego plateā attigi, & ecce advenit patruus ægrotantis aliisq; cōplures mihi ob-

A a 2

viam

Ioanna
manus
sua con-
tactu sa-
crum ad
mortem
sanat.

Miraculo-
rum
Christi
quod ma-
ximum.

viam, aiebantque eum extra pericu-
lum versari, iamque; mandatum esse,
ut patruelis meus carcere omnique
pœna solvatur. Porro Doctores atque
Chirurgi unanimi sententia edixere,
tam subitam sanationem non aliter
quam divino miraculo agro obtigisse.
Quod & ipse pariter asseverabat,
nimirum ab eo tempore, quo Mater
Ioanna ad eum introiit, cepisse me-
lius sentire, iamque tantum habere
virium, ut fere lecto se proripere ve-
lit. Et ita factum est, paucos namque
intra dies sanus vegetusque lecto va-
ledixit. Observandum hic est, mira-
culum istud à Ioanna inadver-
tente ignoranteque patratum. Mulier
illa, quæ 12. annis fluxum sanguinis
patiebatur, solummodo fimbriam
Christi tunicæ atigit, & sana facta
est. Nonnulli Theologorum volunt,
id maximum Christi miraculorum
fuisse. Suscitatio quidem fortentis iā
Lazari maius erat miraculum; at vero
orando, flendo, suspirando id effecit
Dominus: atque ita considerando ex-
pressam Dei voluntatem non usque
adeo mirandum. Quod vero sanguine
fluens mulier prætereunte Domino,
remque aliam agente, veniat, vestem
attingeret, atque inde sanitati reddatur,
hoc sane dignum Deo est facinus. Si
Sor. Ioanna post multā precationē,
fletus, ac pœnitentias, agro isti sani-
tatē obtinisset, fuisset quidē & istud
miraculū, at non tantum. Quod vero
Ioanna incogitans ægri vulnus manu
tangat, illeque continuo revalescat,
hoc sane singulare est prodigium,
quod maximo etiam, quæ Christus
Servator noster in vita sua edidit mi-
raculo non absimile videatur.

Alterius cuiusdam Instititoris filius
in hac civitate, qui dives, potens, ac
providus nō longe ante coniugi ma-
trimonio iunctus fuerat, febri adeo
sæva malignaque correptus fuit, ut
brevis tempore non modo sensibus
destitueretur, sed & penitus infan-
ret. Amabant hunc Parentes ceu ba-
culum senectutis, & unicam spem
posteritatis suæ. Dum verò omnem
humanā opē frustra esse, remediaque;
nequicquam tentari vident, mortis
eius timore refugium suum spemque
ad spiritualia divinaque media trans-
tulerunt. Adeunt ergo Venerabilem
nostram Ioannam, & exposito illi
dolore suo, orabant amice, vellet Ma-
ter veneranda filium suum invisere.
respondet Ancilla D. paratam se ex
parte sua prompto eis studio inser-
vire, fieri tamē id non posse, eo quod
spiritualis Pater suus præcepisset, do-
mo nusquā nisi bona sua veniā, pro-
gredi. velle se nihilominus domi suæ
filium eorū deo commendare, quod
ei magis profuturū esset, quam si co-
ram alessset, oculisque suis eum in-
tueretur. At vero illi huic responso
minime acquiescentes, desolati ac
tristes abeunt ad discalceatos, solici-
tique animi sui curas R. do P. Priori
exponunt, orantes velit famulæ D.
præcipere, ut inviset filium suum,
quoniam considerent eam solam as-
pectu suo sanitatem illi reddituram.
Misertus ergo R. P. Prior utriusque
doloris ac mœstitiæ, iubet Fratrem
quendam Laicum adire Ioannam,
eique nomine suo dicere, ut vespere,
comitante D. Alphonso Marcos, in-
firmum visitet. Ioanna quæ voluntas
suæ conscientiæ moderatoris,
velut

Quant
de Ioan
passim
fuerit
pino.

Joanna à
rebus
divinis as-
cendit in
Deum.

velut infallibilē vitæ suæ Cynosurā
in omnibus attendebat, sero diei cum
D. Alphonso infirmum adiit, reperit-
que domū plenam hominibus, quo-
rum alii risui large litabant ad inep-
tas ægri incidētias ac deliria, alii vero
miseriæ hominis compassi, intimo
ex corde ingemiscebant. Porro con-
sueverat Ancilla Christi extempo-
raneis ē rebus, quæ subinde obvenie-
bant, velut scalam facere, atque eo
pacto per opera rerum creatarum
ad Creatorem ascendere. Eā ob rem
in parvum secessit cubile, atque illic
ab hominum abiuncta consortio,
considerare orsa est, quemadmodum
dilectus noster D. Iesus, in Palatio
Herodis albā veste illusus morionis
ac deliri instar sit habitus. Ita me
Deus! aiebat sponsa Christi, vehe-
menti cum admiratione ac tristitia,
ut hoc toto orbe patratur! Quantum
delirant mortales, quæ æternam Pa-
tris Sapientiam fatui loco habent!
Vide sis ut virtutem habent derisui
contemptuique humilitatem cū in-
nocentia stultitiam reputant. O vos
cæci mortales! Nunc Deum vos qui
dem ad iudicum tribunalia statuitis,
eumque ut lubet, condemnatis: at
proxime ille de vobis operibusque
vestris feret sententiam. Nunc
mendacium ubique triumphum a-
gere, ac omnibus dominari gestit, u-
bique primas tenere Ambitio, impa-
tientia obniti & obmurmurare Deo
cupit, ex adverso, qui gratiā ac mer-
cedem benefactis suis est promerit-
us, pœnis ludibriisque remuneratur:
innocentissimus quisque perversus
iudicatur ac damnatur. Ita Filio Dei
evenit. Idcirco fatuitatem hominum

in illa die condemnabit Deus. O vos
Filii hominum! discite vel nunc tan-
dem, quanti immensi Dei Majestas
facienda, quanti æstimandus sit Deus.
Miser hic æger quidem reperit, qui
eius misereantur, at dilectus meus
Jesus, ab omnibus pro stulto insa-
noque habetur, & nemo est, qui ei
condoleat. O miserabilis prorsus
cæcitas! Dum itaque Altissimi An-
cilla suæ contemplationi tota est im-
mersa, nunciatur ei, iam ægotantis
cubile à concursu tumultuque ho-
minum esse liberum, luberet proin-
de nunc agrū adire & solari. Introit
igitur Ioanna, salutatoque amicissi-
me infirmo, eum alloquitur dicens:
Domine quinam habes sensusque?
Percommode, domina mea, respon-
det infirmus, me habeo. Quomodo
hoc, inquit Ioanna, à quonam tem-
pore melius sentire cepisti? Ex eo,
respondit ille, quo tu mater ad me in-
visendum domo tua egressa fuisti.
Qui ei aderant aiebant: finite eum ad
se redire, nescit etenim cui, quidve
loquitur. Quid est ut ad me redeam?
respondet ille. Deo sint laudes, bene
mihi sum præsens ac mentis com-
pos, probeque mihi compertum est,
cum quo mihi sit sermo, quidve lo-
quar. Colloquor quippe cum Matre
mea Ioanna, asseroque me sanum esse
& ipsam assero veritatem. O Mater!
opus hoc DEI Domini nostri fuit.
Speciociissimus namque adolescens,
qui te comitabatur, simul ac te domo
egressam vidit, antegressus in hoc
cubile venit aitque mihi. Bono ani-
mo fili. Sor. nostra venit ad te in vi-
se ndum, perquam pristinæ redde-
ris sanitati. O mater! Deus præmiet.

Aa 3 Deus

Solo as-
pectu suo
ac pro-
tia sanat
agrum.

Deus magnum istud beneficium remuneratur! Nemo non adstantium ad hos infirmi sermones obstupuerat: at ubi perspicue videbant eum sanā mente esse, atque cum ratione verba proferre, agnovēre sponfam Christi Ioannam singulari pollere virtute, solā etiam umbrā ægrotos sanandi, atque in hoc Principi Apostolorum non dissimilem.

Eiusdem staminis textusq; est factum, quod sequitur servitque apprimē ad priora confirmanda. Hic Burgis in suburbio in area campi parvo in tugoriolo ac potius mapali pauper quædam femina in morbum incidērat, quæ illic scrutis, minutisq; vendendis vitam tolerabat. Morbus ille graves usq; adeo ei dolores capitis consciverat, ut ex inde visū amitteret, penitusque excœcetur. Magnum quidem hoc erat malum, maius tamen adhuc aliud inde ortu sumpsit, nimirum mala tractatio mariti, qui morbi illius ægro exacerbatoq; tulit animo. experta sane fuerat affatim sponsa Christi, quam sit gravis tolerato mariti severitas, potissimū vero feminae morbo & cæcitate laboranti, ideoque plurimum compatiēbatur pauperulae huic mulieri, Deumq; assidue atque intente exorabat, vellet ei visum restituere, ad sustentaculum vitæ tanto commodius quærendum. Non longe post quodam vespere audit Ioanna cum suo marito sonitum campanæ Parochialis, quæ pulsari solet, dum SS. Sacramentum Eucharistiæ ad moribundos defertur. Non ignorabat Soror Ioanna pauperulam hanc mulierē de SS. Viatico provisum munitumq;

iri. Impetrata ergo copia à suo marito Divinam Maiestatem comitandi, secum una detulit cereos aliaque ad apparatus necessaria abiitque ad infirmæ habitaculum: instruit, exornat, insternitq; pauperculum tugurium quantum potest, aramque illic etiam statuit, & luminaribus accensis ad lectum infirmæ accedit, ut eam commoneat ad excipiendum summa humilitate ac devotione in SS. Sacramento deum ac dominum suum. O mirum rarumque prodigium! vix ad lectum Ioanna accefferat, ait illi infirma. Ah mea Domina! Quidnā est istud, quod tecum adfers, quod oculos meos ingenti lumine illustravit, ita ut iam nunc ego acute clareq; videam? Tace Soror, respondet humilis ancilla Christi Sile, evenit procul dubio tibi iuxta vulgare paræmiā:

Et cæcus clarum se somniat astra tueri,

Hæc quia sunt vigilis somnia, vota, preces.

Qui aderant illic quærebant ex Joanna: quid ait infirma? At illa respondit; Nihil est descenditq; deorsum, humanam ut gloriam laudemque effugeret, perinde ac honoris gloriæque appetens opprobrium & contemptum fugit. Abiit ergo Ioanna in templum, SS. Eucharistiam deductura; ut vero ad ægrotæ domū perventū fuit, remansit Ioanna cum reliquo populo in atrio stans in uno angulo. Parochus interea sursum conscendit, solitisq; cæremoniis peractis, Sanctam hostiam manu capit, eamq; tenens sequentibus infirmam alloquitur. Age Soror, communem nostrum supremumque Dominum

ac

ac Deum adora, qui hic in mea manu præsens adest. Aspice illum oculis fidei ac animæ tuæ, quandoquidem id corporeis oculis præstare nequis. Adoro eum, respondit illa, corporeis meis oculis, & etiam oculis meæ animæ ex toto corde ac animo. Quid loqueris? iterum inquit Parochus, forte an visu prædita es? Etiam respondet illa, Domine, ego beneclareque video, ac omni languore sum soluta. Percepto ergo in SS. Sacramento pane cœlesti, non poterat satis circumstantibus ingens hoc miraculum de prædicare. At vero sponsa Christi Ioanna, tota ex inde rubore perfusa & conturbata, festinanter domum rediit, ut ne ab hominibus videretur aut veneretur. Maius profecto est hoc miraculum superiore. Christus servator noster, postquam inter alia miracula, aliquando sub occasum solis, complures variisque detentos infirmitatibus sanasset, abiit in locum desertum, uti Sanctus Lucas testatur, Divus Chrysostomus ait, hac secessione ac fuga voluisse illum admirandis operibus suis majorem circumdare splendorem. (*Chryf. in Cat. D. Thom. Ioan. 4.*) Siquidem patrare miracula, & simul famam gloriamque fugere mortalium, haud immerito maioris miraculi habetur loco, quam ipsa est miraculorum patratio.

Sequuta est in hoc vestigia sponsæ sui Ioanna, velut sedula diligensque Christi Discipula. Prima illi erat cura cuiusvis benefacere, infirmisque ac defectuosis confer-

re sanitatem, sed enimvero citra periculum suæ humilitatis, quo nimirum uni solique DEO honor ac gloria cederet. Erat Ioannæ ac marito eius peculiaris amicus Ioannes de Huarte, Dominus in Villarmarto. Cogitabat Nobilis iste Venatorem quandam (Andreas de Burgos dicebatur) captivare carcerique mancipare, quod venationem certi montis ad eundem Huarte pertinentis everteret. Quadam vice inter quintam & sextam horam vespertinam, dum sponsa Christi JOANNA in Oratorio suo in DEO collecta esset, aspiciebat oculis animæ qualiter prædictus ille Nobilis Joannes de Huarte, equum suum conscenderet, forasque equitaret ad montem suum perlustrandum, & quod præfatum Andream de Burgos in venatione deprehensum, captivum abducere vellet. Videbat desuper qualiter Andreas Venator ad se tuendum, admodum bombardâ suâ tam scite eam exonerârit in Nobilem, ut naturali modo ei certo moriendum fuisset, nisi eodem momento JOANNA cognatum suum serio ardentemque DEO commendasset, atque ita haud illato vulnere, solummodo ad miraculi testimonium perustâ veste, salvus ac integer est servatus. Nihilominus glande tamen facinoris huius causâ, bona nostra JOANNA summoque ab interire externata fuit, suoque egressa sacrario, ad maritum suum ait: Mi IESU! Quonam modo Ioanni de Huarte contigit? Glande exone-

Et à mor-
bo san-
ctæ
Ioanna.

Fugere
eum mira-
culorum
patrati-
one huma-
nam glo-
riam ma-
ius est ip-
sis mira-
culis.
miracu-
lum.

Precibus
suis cog-
natum
glande
peritum
ab interi-
tu erepit.

exonerato in eum sclopo, petitus est, & minime læsus. Age agamus pro ingenti hoc beneficio Deo benignissimo gratias. rædum hoc postmodum fuit manifestatū, repertq; ita omnino contigisse, uti Ioanna edixerat.

Contigit in hac civitate Burgenfi, ut duo nobili ortu adolescentes depetirent pariterque in matrimonium expeterent pari nobilitate virginem. Qui zelotypiæ æstro æstuabat magis, ait ad suum corrivalem, ut à suo procandī studio desistat, magno illi alioquin caroque id negotium constiturum. nihil ea denuntiatione motus pergebat alter in proposito suo urgendo tanto incitatus. Eā re irritatus magis exacerbatusq; ē procis alter, occasionem aucupabatur, qua corrivalem suum ē medio tolleret, inque eum finem ubique sclopo manuario plumbeis glandibus onerato instructus armatusque incedebat. Dum igitur Burgis aliquando noctu conspicuum larvatorum ludionum ipectaculum ederetur, alterque ē fenestra prætereuntium personatorū pompam despectat, malefactor ille fenestram ex adverso occupat, ē diametro alteri oppositam, sclopumq; captatā occasione in bonum illum Nobilem solvit, duabusque glandibus, recta in pectus delatis, ferit; probus vero ille nobilis in nullo penitus læsus fuit. Vidit tamen suismet ipse oculis, qua ratione modoque miraculum illud effectum est. Conspexit nimirum ipso momento exonerati in se sclopi quemadmodum Mater Ioanna suo adstaret lateri, manumq; suam pectori imponeret, ambosque *reō dua- bus glan-* globos manu suā exciperet, ita ut il-

le servaretur illæsus. Postridie mane summo cum stupore se ad Carmelitas exalceatos contulit, accitque curat Ancillæ D. conscientiæ arbitrum, cui enarrat omnia, quæ sibi nocte elapsa usu venissent. Addebat porro se nescire quidem quonam modo ei Mater Ioanna tunc apparuerit, esse tamen certum indubitatum, quæ sibi ab eadem se salvatum, quandoquidem eam viderit, & liquido perspicueque agnoverit. Vix ille sermonem compleverat, & in templū Christi sponsa ingreditur, suoq; more confessionis faciendæ gratia confessarium accersit, descendit ille, atq; ante omnia ei sub obedientiæ præcepto iniungit, ut edicat manifestetque, quid illi eā nocte contigisset. "Pater, respondet obsequens filia, "Noctē hac dum in sacrario meo, "spiritu in Deo collecta essem, Angelus D. me allocutus est: Ioanna, "ajebat, divinā ordinatione huc advenio, ut te ad D.N. deducam, quoeum ab instante vitæ periculo hosteque suo cripiamus, tumque mento me per aëra detulit ac stuit ad latus præfati Nobilis, prorsus eo tempore, quo in eum hostis manuarium sclopum exploserat: "Objeci ego illico manum, clypei; "instar supra pectus tenui, glandes "porro in medium vulneris manus "meæ delatæ sunt; Rētia vestra "eas inspiciat: nam in signum eventus huc ea defero. Suscepit globos confessarius, videbatq; eos cruentos, atq; à Ioannæ vulnere, quo ejaculati devenere, tinctos. Ita eius Confessor, certus miraculi est redditus, cæterasq; inter circumstantias ab se perpenfas

dibus pectum puenem, excepis manu sua globos a morte salvat.

perpenſas, agnovit, quemadmodum
ignis excellentē hanc mulierem ſit
veritus atq; reveritus, ſimilitudinēq;
Conditoris ſui agnovit in Ioanna,
prout in ſequenti eventu luculen-
tius animadverti poterit.

D. Ioannes de Amezqueta Capi-
taneus, D. Sebaſtiano Nobili Me-
tropolitanā Urbe Provinciæ de E-
quipuzcoa criundus, ſingulari animi
affectu Venerabilem Matrem Ioan-
nam. Negotiabatur hi Nobilis navi-
gabat privato ſuo ſumpto in Indias,
aliasque abſitas longe terras, tribus
navigiis. Quodam tempore, dum na-
ves illæ ad ſolvendum ē portu eſſent
paratæ, contigit ut una earum igne
concepto ardere inciperet, adeoque
flammæ gliſcerent, ut naturali pa-
cto, nullus eis reſtinguendis modus
ſupereſſet. Dum igitur ſimul omnes
maximopere conterriti pavidq; in-
cendium illud ſpectant, venit in
mentem Clauſula illius Capitaneo
Ioanni Amezqueta cognata ſua ma-
ter Ioanna de IESU MARIA.
Corigitur oculosque in cælum le-
vans, orabat clara voce. Domine, in-
quiens, juſto tuo iudicio iſtud in me
venit infortunium, quia tuam Divi-
nam Maiestatem pluribus offendi.
Nec dignus ſum ob multiplicia pec-
cata mea, vel oculos ad cælum at-
tollere, nedum ut fidere auſim abs-
te miſericordiam conſequi. Nihilo-
minus tamen tua infinita bonitas
prompta ſemper parataq; eſt ad be-
nefaciendum nobis. O mi Deus! im-
ploro miſericordiam tuam, ut miſe-
rearis, oro. quia vero ex parte mea ni-
hil ſuppetit, quo avertere iram tuam

poſſim, ideo ſupplex rogo, ut reſpi-
cias multiplicia copioſaque prome-
rita fidelis ancillæ tuæ Ioannæ, eiuf-
demq; intuitu noſtri miſerearis. De-
votam hanc dum complet orationē,
videbat in eminentiori parte navis
mulierem flammæ extinguentem.
Aſpectus miraculi huius omnē qui-
dem illis pavorē ſuſtulit, ſed admi-
ratione totos replevit. Præſectus
porro navium contemplabatur ſin-
gulariterq; obſervabat ſæminam il-
lam, tandemque perſpicue cognovit
cognatam ſuam Matrem Ioannam
eſſe. Continuo itaq; præ exuberanti
lætitia animi exclamare cepit: Vide-
te propter Deum, perſonam iſtam
muliebrem. ſpectate quam ſatagat
circa incendia reſtinguenda. Tum
ſublatis omnes oculis hærebant ſtu-
pore defixi, dum ſæminā illam
omnes clariffimè intuentur.
Nolite, aiebat Capitaneus,
obſtupeſcere, ſed in faciē omni ſtu-
dio intendite, obſervate ſtaturam
eius formamq; & perpendite an non
eam ante videritis, tandem ubi peri-
culo deſuncti auxilio matris Ioannæ
fuiffent, ad littus naves applicuere.
Præſectus porro quinq; ſuorum ma-
gis fidorum ſibi amicorum ſeorſim
productos alloquitur, dicitq; illis:
Amici boni, lubetne ut abeuntes
Taumaturgam iſtā mulierem inviſa-
mus, quæ nos ab hoc liberavit incen-
dio? Cui ubi omnes aſſenſi eſſent,
aientes, Etiam: ad civitatem hanc
Burgentem ſe contulerunt, & mane
antequam diluceſſeret, Carmelitarū
excalceatorum templum adeunt,
Non reperto vero illic Ioanna do-
mum illius petunt. Interea vident in
Bb itinere

*Ioanna
per auras
ad mare
delata
ardentis
navigii
incendia
ſopit.*

itinere matrē Ioannā cum alphon-
so Marcoſ eius laterone, ſibi obviam
fieri. Ut Ioannam conſpexit Capita-
neus, accurrit feſtinus Venerandāq;
matrē amplexatur, Socii vero eius
contemplabantur eā avidē ac inten-
tē, luceq; ipſa clariuſ cognovēre, eā
ipſam fuiſſe perſonam, qui illos ab
incendio liberavit. Eam obrem imis
ē pręcordiis gratias agebant matri
Ioannę, narrabantque omnia quę ſi-
bi eveniſſent. Porro Ioanna fateri
nolebat ſe illic pręſentem aduiſſe.
Verū quanto id celare nitebatur ma-
gis, tanto ampliuſ capitaneuſ amiciq;
eiuſ id confirmabant, dicenteſ: ipſam
omnino eſſe veritatem. Delatum eſt
poſtmodū hoc factum ad D. Archi-
epiſcopum: unde ipſe ſæpe memo-
ratum Capitaneum & amicos eiꝯ
quæſtione de ſuperinſtitutā, inter-
rogavit & audi vit, ac deniq; in orato-
riū ſecum Ancillā D. deduxit, cui in
virtute S. Obediētię pręcepit, ut
totiuſ rei geſtę ſeriem expromat nū
igitur Ioanna ſic obſtringitur adigi-
turq; ait: Vera eſſe, quę Capitaneuſ
una cum ſuiſ aſſeverarent. Quod vi-
delicet Angeluſ ſuiſ tutelariſ, glori-
oſuſq; Patrię cha Ioseph eā in me-
dias ardentis navigii flammas dedu-
xerūt, ipſa vero citra ullam ſui læſi-
onem incendiuſ reſtinxerit.

*Series to-
tius mi-
raculi.*

Viderat in Monte Oreb mirum
quondā comprimis mirandum Moy-
ſes (Exod. 3. v. 2.) nimirū quod rubuſ
arderet, & non combureretur. Prodi-
gium hoc ait Hebręorum doctiſſi-
muſ Philo. (lib. 1. de virt. Moſſ.) me-

rito adſcribendum eſt divitę imagi-
ni, quę in medio ruri apparuit: flam-
ma ſiquidē omni ſubmiſſione ſimili-
tudinem hanc eſt venerata. Arſit pa-
riter in mari navis, nec tamē combu-
ſta eſt, quoniā in medio incendiū in-
venta eſt perfectā imago Dei, quę
Regio eiꝯ ſignaculo, videlicet imi-
tantibuſ purpuram roſaſque vulne-
ribuſ inſignita piſtaq; fuit.

*Cir
flamma
eam ſit
revera.*

Conſiderando miraculuſ iſtud,
facile Sor. Ioannę pręſtatiā cognof-
citur. Romani veteres olim, ſuper Iu-
lii Aſcanii caput, ſingularem quandā,
atq; ut illi aiunt, Cęſarem conſpex-
re flammā, vel, ut loquamur meliuſ,
ſomniavere. Flamma hæc ex eorum
angurio ac divinatione, portendebat
Sereniſſimam illam totoq; Orbe
ſpectabilem Romani Imperii, atque
imperatoriam Maięſtatem, qui ipſi
obrigit. Arſit etiā ſuper caput Ioan-
nę noſtrę flamma, quę tamē in ſignū
eiuſ in ſe dominii, eiꝯdem poteſtati
ſeſe obediēter ſubmiſit ſervire deo
regnare eſt. Dominatuſ hunc impe-
riuſque uti vidimus, toto coniuga-
liſ ſui ſtatuſ Ven. Mater noſtra Io-
anna tenuit, quo velut Martyr paſ-
ſa eſt, virgineuſque pudorem ſuum
intactuſ illibatuſque conſervavit.
Deincepſ ſtatim viduitatiſ eſt in-
greſſa, ambabuſ coronis, virginie-
tatiſ & martyrii trium-
phaliter decorata.

—(o)—

LIBRI SECUNDI FINIS.

LIBER